

[Lenger]

som fra begyndelsen af 1960erne blev anvendt på Frederiksberg hospital.

Det er på denne baggrund, at spørgeren ønsker oplyst, om ministeren vil benægte dette. Spørgsmålet stilles, fordi spørgeren er utilfreds med, at ministeren fremsætter kategoriske og for sagens udfald helt afgørende påstande uden at dokumentere dem, hverken i folketingsalen eller i den senere offentlige debat. Det kan ikke accepteres, at ministeren henviser til en redegørelse, der vil komme mere end 3 måneder senere, da det må være den letteste sag af verden at dokumentere påstandene – hvis de da overhovedet kan dokumenteres.

Senest har statsministeren i besvarelsen af spørgsmål nr. S 1334 omhyggeligt undgået at støtte indenrigsministerens påstand, og dette overbeviser spørgeren om, at indenrigsministeren har vildledt folketinget og dermed står til en rigsretssag – endog helt uden den formildende omstændighed, at hun er vildført af sundhedsstyrelsen, for der har efterhånden lydt så mange advarsler, at ministeren har haft rig lejlighed til at sætte sundhedsstyrelsen stolen for døren med krav om dokumentation – i stedet for blot at hense til ophøjet tavshed og håbe på, at alt er glemt til august.

Svar (4/7 85):

Indenrigsministeren (Enggaard, fg.):

Som det er spørgeren bekendt, er det besluttet, at indenrigsministeren udarbejder en samlet redegørelse for hele LSD-sagens forløb samt for de principielle spørgsmål, debatten har rejst.

Spørgeren bedes afvente denne samlede redegørelse, som er lovet afgivet ved udgangen af august måned 1985.

Spm nr. S 1360

Til *justitsministeren (27/6 85)* af:

Lenger (VS):

»Hvilke konsekvenser får det for de asylsøgende, som står foran tilbagesendelse til Libanon, at FN – bl.a. ved udtalelse af flygtningehøjkommissær Hartling – har frarådet p.t. at sende mennesker tilbage til Libanon?«

Begrundelse

Efter spørgerens opfattelse er situationen i Libanon så uoverskuelig, at der må tvivles alvorligt på myndighedernes evne og vilje til at beskytte civilbefolkningen, flygtningene og personer, som i øvrigt efterstræbes af indbyrdes rivaliserende grupper.

Også FNs flygtningehøjkommissær, Hartling, har frarådet, at man tilbagesender personer til Libanon i den nævnte situation.

Ganske vist kan der sættes spørgsmålstejn ved, om definitionen på en flygtning umiddelbart kan finde anvendelse i enhver situation, hvor der foreligger risiko for forfølgelse, tortur eller henrettelse ved tilbagesendelse til Libanon, men efter spørgerens opfattelse bør en sådan formel betragtning vige til fordel for en konkret vurdering af, om den enkelte asylansøger med sikkerhed for liv, legeme, helbred og frihed kan vende tilbage.

Det ønskes derfor oplyst, hvilke konsekvenser ministeren agter at tage af advarslerne mod at sende personer tilbage til Libanon.

Svar (10/7 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Afgørelsen af, om en asylansøger skal have opholdstilladelse her i landet som flygtning, beror i henhold til udlændingelovens § 7, der hviler på definitionen i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, på en konkret vurdering af, om den pågældende ved tilbagemødet risikerer forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser. Opholdstilladelse som flygtning gives endvidere til en asylansøger, såfremt det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland. Denne vurdering foretages af direktoratet for udlændinge og – i sidste instans – flygtningenævnet.

I henhold til den ny bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, kan justitsministeren meddele opholdstilladelse til en udlænding, hvis den pågældende uden for de i § 7, stk. 1, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at afgørelsen heraf beror på en kon-